

ἀπολυστηρόξυλο τό, ἀμάρτ. ἀπολ'στ'ρόξ'λον Στε-
λλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπολυστηῖρα καὶ ξύλο.

Τὸ ξύλον τῆς ἀπολυστηῖρας τὸ φράττον τὸν κρου-
σὸν τῆς δεξαμενῆς, δι' οὗ ἐκρέει τὸ ὕδωρ.

ἀπολύστρα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω.

Ἀπολυστηῖρα, ὁ ἰδ.

ἀπολυτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀμπολυτὰ Πε-
λοπν. (Μάν.) ἀμολυτὰ ἐνιαχ. ἀμπολυχτὰ Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός.

1) Ἀπολελυμένως, ἄνευ δεσμοῦ Πελοπν. (Μάν.): Ἔχω
οἷς γίδες ἀπολυτὰ 'ς τὸ χτήμα. Ἄφησε τὸ γαιδοῦρι ἀπολυτὰ
ἐκάνε ζημίες. 2) Πλαγίως καὶ οὐχὶ καθέτως διὰ τοῦ
ἄκρου, ἐπὶ βολῆς ράβδου οὕτως ὥστε νὰ κτυπήσῃ πλαγίως
καὶ οὐχὶ δίκην ἀκοντίου Πελοπν. (Λακων.): Πέταξε τὴ
μαγκούρα του ἀπολυτὰ καὶ βάρεσε τὴ γίδα. Συνών. ἀπο-
λυταριστά.

ἀπολυτάδι τό, Πελοπν. (Μεσσ.) ἀμπολυτάδι Πελοπν.
(Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδι.

Παραφυσὰς ἐκ τῆς ρίζης τῆς ἐλαιίας. Συνών. κολορ-
ρίζι, παραπούλλι.

ἀπολυταρξά ἡ, ἀπολυταρεία Κύθηρ. ἀπολυταρξέ
Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) ἀπολυταρξά Εὐβ. (Αἰδηψ.) Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Γαλανᾶδ. Ἐγκαρ. Κεραμ. Κορων.) Πελοπν. (Κορινθ.)
ἀπολυταρὰ Κρήτ. (Βιάνν. Ἐμπαρ. Μεραμβ. Μονοφάτσ.
Σητ. κ.ά.) πολυταρὰ Κρήτ. (Σητ.) ἀμολυταρξά Κεφαλλ.
Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ξά.

1) Βολὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου, τοῦ λαγωβόλου, ἢ λίθου
Κρήτ. (Βιάνν. Ἐμπαρ. Μεραμβ. Μονοφάτσ. Σφακ. κ.ά.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Κορων.): Αὐτὸς ἐσκότωσε τὸ
λαγὸ μὲ μὴν ἀπολυταρὰ Κρήτ. Παῖξε μὴν ἀπολυταρὰ τ' ἄρνιοῦ
νὰ μὴ δάῃ 'ς τὴν ἐζημιά Κρήτ. Ἦσανε μαζωμένα κωπέλλια
κ' ἐκολλούσανε ἀπολυταρὲς 'ς τὴν γαρά κ' ἐρρίχνανε καρύδια
('ς τὴν γαρά = 'ς τὴν καρυδξά) Ἐμπαρ. Τοῦ παιξε μὴ ἀπολυ-
ταρὰ Μονοφάτσ. Ἦφνέ μου, μὰ ἤρριξά του μὴν ἀπολυταρξά
κ' ἐξάπλωσά το γάτω Ἀπύρανθ. Μὴ γολληματοσαρξά γαρύδια
'δα 'πάνω 'ς τὴν γαρυδξά κ' ἤδωκά τουνε μὴν ἀπολυταρξά
κ' ἤρθα γάτω αὐτόθ. Θὰ τοῦ ρίξῃ μὴν ἀπολυταρξά νὰ τόνε
κουραδιάσῃ (νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ κόκκαλα) Κορων. Συνών.
ἀπολυτάρει 2, ἀπολυταρίδι 1, ἀπολυταρραβδξά.

β) Βιαία ἀπώθησις Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.): Τσῆ 'δωκε
μὴν ἀπολυταρὰ καὶ τὴν ἐγρέμισε Σητ. Ἄωσ' του μὴν ἀπολυ-
ταρὰ νὰ φύγῃ ἀπὸν τὰ μάτια μου αὐτόθ. Συνών. ἀπολυ-
ταρίδι 2, σπρωξά. 2) Βλαστὸς τῆς ἀμπέλου εἴτε ὅλως
ἀκλάδευτος καταλειπόμενος, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς καταβο-
λάς, εἴτε κλαδευόμενος εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ στελέχους ἀπό-
στασιν πρὸς μεγαλυτέραν καρποφορίαν Κεφαλλ. Κύθηρ.
Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.): Πολλὰς ἀπολυταρξὰς ἄφησε 'ς αὐτὸ
τὸ κούτσουρο (τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου) Κορινθ. 3) Ἰκοντὸς
τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ δι' οὗ συγκρατεῖται σταθερῶς τὸ ὀπί-
σθιον ἀντίον Εὐβ. (Αἰδηψ.) 4) Τὸ στόμιον τοῦ ὕδρα-
γωγοῦ ὁπόθεν διοχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τὰς πρᾶσιās τοῦ
κήπου Νάξ. (Ἐγκαρ. Κεραμ. Κορων.): Κόψε τὴν ἀπολυ-
ταρξά, γιατί ἐποτίστηκεν ἡ πρᾶσιὰ Κεραμ. Βούσωνε τὴν ἀπο-
λυταρξά κασὰ νὰ τὸ μαζάσῃς, νὰ μὴ σπάσῃ τὸ νερὸ Κορων.
'Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀντικύθ. Ζάκ.

ἀπολυτάρει τό, Κρήτ. Πελοπν. (Λακεδ. κ.ά.) πολυτάρει
Πελοπν. (Ἀράχ. Βισαρ. Λακεδ. Μεγαλόπ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι.

1) Ράβδος ἰδίᾳ τῶν ποιμένων ὁζώδης κατὰ τὴν κορυ-
φήν βεβαρημένην διὰ προσηλώσεως σιδηρῶν ἡλῶν, λαγω-
βόλον Κρήτ. Συνών. ἀπολυτή (ἰδ. λ. ἀπολυτός).

2) Βολὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου, τοῦ λαγωβόλου Κρήτ.
Συνών. ἀπολυταρξά 1, ἀπολυταρίδι 1, ἀπολυταρ-
ραβδξά. 3) Κόφινος πλεκτὸς ἐκ βλαστῶν λύγου ἢ ἐκ
καλάμου Πελοπν. (Ἀράχ. Βισαρ. Λακεδ. Μεγαλόπ. Οἶν.
κ.ά.): Ἐνα ἀπολυτάρει ἐλαιὲς - σῦκα κττ. Λακεδ. Θὰ τὰ κου-
βαλήσῃς μετὰ τὰ πολυτάρια σωροὺς 'ς τὸ δρόμο Οἶν. Συνών.
κόφα.

ἀπολυταριάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) πολυταριεῖ-
μαι Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει.

1) Τρέχω ὡς βολὴ τοῦ ἀπολυταριοῦ, ἤτοι πολὺ: Ἐπά-
δηξέ μου κ' ἐπολυταριάζουνδανε κ' ἐπάαινε ὄξω, πόθάρει
γάνεις πῶς εἶναι σφαῖρα. 2) Ἐπὶ τῶν κτηνῶν, προσπαθῶ,
ἀγωνίζομαι: Ἦπολυταριέτον ὁ βοῦς νὰ κόψῃ τὸ σκοινί.

ἀπολυταρισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολυταριάζομαι.

Δρόμος ταχύς, τρέξιμο: Εἶδ' ἀπολυταρισμὸς ἦτον
ἐκεῖς, μετὰ τὸ ζόρι μετὰ χαιρέτισεν ἀ τὴν βία δοῦ 'χε!

ἀπολυταρίδα ἡ, ἀμάρτ. πολ'ταρίδα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδα.

Κάλαθος. Συνών. καλάθι.

ἀπολυταρίδι τό, Δ.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

1) Ἀπολυταρξά 1, ὁ ἰδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐνα
σφαχτὸ διάκα νὰ πιάσω κ' ἤφνέ μου, μὰ ἤρριξά τὸναν ἀπολυ-
ταρίδι κ' ἤπεσε γάτω. 2) Ἀπολυταρξά 1β, ὁ ἰδ., Δ.Κρήτ.:
Ἐδωκέ του 'ναν ἀπολυταρίδι καὶ τὸν ἐπέταξε 'ς τὴν ἄλλη βάδα.

ἀπολυταρίζω Κρήτ. ἀμπολυταρίζω Πελοπν. (Μάν.)
ἀμπολυχαρίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀπολυταρίζω Κρήτ. (Βιάνν.
Ἐμπαρ. κ.ά.) ἀπολυταρῶ Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) πολυταρίζω
Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει. Ὁ τύπ. ἀπολυταρίζω
ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπολυτάριξα κατὰ τὸ σχῆμα ἐρριξα
-ρίζω κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,291. Κατὰ ΣΞανθουδ.
ἐν ἐκδ. Ἐρωτοκρ. σ. 673 ἐκ τοῦ ἀπολυτός - ἀπολυταρὰ
καὶ ρίζω. Ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 502 ἀορ. ἐπολυτάριξα.

1) Βάλλω, ρίπτω τὸ ἀπολυτάρει κατὰ τινος Πελοπν.
(Μάν.) 2) Ρίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἐκσφενδονίζω Κρήτ.
(Σητ. κ.ά.): Πιάσε τα, μὴ δ' ἀπολυταρῆς ἐτσά Σητ. Αὐτὸ
ποῦ κρατεῖς 'ς τὰ χέρια σου ψακώνει, πολυτάρειξέ το (ψα-
κώνει = δηλητηριάζει) Ἐμπαρ. Ποιὸς ἐπολυτάρειξε τοῦ
κωπέλλιοῦ τὰ παπούτσια παέ; Κρήτ. Ἦ σημ. καὶ ἐν Ἐρω-
τοκρ. ἐνθ' ἀν. «τὰ μάθαινες ἐξέμαθες, τὰ ξέρεις ἤχασές τα|
καὶ τὰ ρηγᾶτα 'ς τσοὶ κοπρὲς ἐπολυτάρειξές τα». Συνών.
ἀπολυτάρω 1.

ἀπολυτάρεις ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀπολυταρὲ Κρήτ.
(Σέλιν.) Οὐδ. πολ'τάρει Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις.

1) Οὐδ. οὖσ., ἐπὶ βοσκημάτων, τὸ ἀπολύσαν ἐξαιρετικὸν
ἀνάστημα Εὐβ. (Στρόπον.): Ἀρνὶ πολ'τάρει.

